

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący)

SSN Leszek Bosek (sprawozdawca)

Arkadiusz Janusz Sopata (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z wniosku M. W.

z udziałem K. W.

o podział majątku wspólnego

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 24 marca 2021 r.

skargi nadzwyczajnej Prokuratora Generalnego od postanowień Sądu Okręgowego w B. z 15 września 2016 r., 13 grudnia 2016 r. i 21 lutego 2017 r. sygn. akt II Ca (...)

- 1. uchyla zaskarżone postanowienia Sądu Okręgowego w B. w przedmiocie sprostowania i umarza postępowanie w tym zakresie;**
- 2. oddala skargę nadzwyczajną w pozostałym zakresie;**
- 3. znosi wzajemnie koszty procesu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 4 lutego 2016 r., II Ns (...), Sąd Rejonowy w B. ustalił, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni M. W. i uczestnika postępowania K. W. wchodzi ruchomości wymienione w punktach I. 1 – 31 oraz środki finansowe wymienione w punktach I. 32-38, w tym zgromadzone w (...) OFE oraz w M. OFE jednostki rozrachunkowe, składki zewidencjonowane na subkontach, o których

mowa w art. 40 a) ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2015, poz. 121), kwota z tytułu polisy oraz kwota 21 520,60 zł stanowiąca nakład z majątku wspólnego stron na majątek osobisty wnioskodawczynie (punkt I). Przyjmując równe udziały w majątku wspólnym, Sąd Rejonowy dokonał jego podziału w ten sposób, że na wyłączną własność wnioskodawczynie przyznał majątek obejmujący składniki wymienione w punktach I. 1 – 31, 33, 35 i 38, w tym zgromadzone w M. OFE jednostki rozrachunkowe, składki zewidencjonowane na subkoncie prowadzonym na nazwisko wnioskodawczynie oraz nakład z majątku wspólnego stron na jej majątek osobisty, a pozostały majątek opisany w punktach I. 32, 34, 36 i 37 przyznał na rzecz uczestnika (punkt II). Sąd I instancji zasądził ponadto od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwotę 52 159,20 zł tytułem dopłat (punkt III) oraz oddalił wnioski stron w pozostałym zakresie (punkt IV). Postanowieniem z 4 lutego 2016 r. Sąd orzekł ponadto o wydatkach oraz kosztach postępowania (punkty V-IX).

Sąd I instancji przyjął, że łączna wartość majątku wspólnego, obejmująca nakłady poczynione z tego majątku na majątek osobisty wnioskodawczynie, wynosiła 219 001,37 zł. W związku z przyjęciem równych udziałów każdemu z małżonków należny był udział w wysokości 109 500,70 zł. W uzasadnieniu Sąd I instancji dokonał zsumowania wartości poszczególnych składników majątku, ustalając, że Wnioskodawczynie otrzymała na skutek podziału majątek o łącznej wartości 57 341,46 zł, a uczestnik w kwocie 161 659,91 zł. Otrzymując majątek przewyższający wartość udziału w majątku wspólnym, uczestnik został obciążony obowiązkiem dopłaty na rzecz wnioskodawczynie w kwocie 52 159,20 zł.

Od powyższego postanowienia wnioskodawczynie i uczestnik wnieśli apelacje. W wyniku ich rozpoznania Sąd Okręgowy w B. postanowieniem z 15 września 2016 r., II Ca (...) (w brzmieniu sprzed sprostowania, tom VII, k. 1288) zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że: w punkcie I skreślił podpunkty 4 i 18, w podpunkcie 23 ustalił wartość biurka 1-szufladowego na kwotę 100 zł, a w podpunkcie 38 ustalił kwotę stanowiącą nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawczym na 16 289,96 zł; w punkcie II w podpunkcie 1. przyznał na wyłączną własność wnioskodawczynie składniki majątkowe uwzględniające zmianę w punkcie I; w punkcie III zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie

dopłatę w kwocie 55 068,04 zł. Sąd oddalił w pozostałym zakresie apelację wnioskodawczyni, a uczestnika w całości. O kosztach postępowania w drugiej instancji sąd orzekł w ten sposób, że każdy z zainteresowanych ponosił je we własnym zakresie.

Postanowieniem z 13 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w B. sprostował „oczywistą omyłkę rachunkową” w punkcie I. podpunkt 3) „wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 15 września 2016 r.” w ten sposób, że w miejsce słów „tytułem dopłaty kwoty 55 068,04 (pięćdziesiąt pięć tysięcy sześćdziesiąt osiem złotych 04/100) złotych” wpisał słowa „tytułem dopłaty kwotę 41 105,42 (czterdzieści jeden tysięcy sto pięć złotych 42/100) złotych”. Następnie postanowieniem z 23 stycznia 2017 r. sprostował: (I) oczywistą omyłkę pisarską w postanowieniu z 13 grudnia 2016 r. w ten sposób, że w miejsce słowa „wyroku” wpisał „postanowienie” (II), oraz sprostował oczywistą omyłkę rachunkową na stronie 40 uzasadnienia postanowienia z 15 września 2016 r. w ten sposób, że w miejsce słów „powinna zwrócić uczestnikowi połowę nakładu poczynionego na jej majątek osobisty z majątku wspólnego tj. 5 817, 64 złotych (16 289, 96 złotych $\times \frac{1}{2} = 5\,817,64$ złotych) – powinna otrzymać dopłatę od uczestnika postępowania w kwocie 55 068,04 złotych (106 591,86 zł – 57 341,46 zł – 5 817,64 = 55 068,04 zł)” wpisał „powinna zwrócić uczestnikowi połowę nakładu poczynionego na jej majątek osobisty z majątku wspólnego tj. 8144,98 złotych (16 289, 96 złotych $\times \frac{1}{2} = 8\,144,98$ złotych) – powinna otrzymać dopłatę od uczestnika postępowania w kwocie 41 105,42 złotych (106 591,86 zł – 57 341,46 zł – 8 144,98 = 41 105,42 zł)”. Sentencję tego postanowienia podpisali sędziowie G. W., która złożyła podpis dwukrotnie, oraz B. Ł..

Sąd Okręgowy wydał w dniu 21 lutego 2017 r. trzecie postanowienie o sprostowaniu, którym uznał wcześniejsze postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki rachunkowej za nieistniejące (I), sprostował oczywistą omyłkę pisarską w postanowieniu z 13 grudnia 2016 r. w ten sposób, że w miejsce słowa „wyroku” wpisał „postanowienie” (II), oraz sprostował oczywistą omyłkę rachunkową na stronie 40 uzasadnienia postanowienia z 15 września 2016 r.

Od postanowienia Sądu Okręgowego z 15 września 2016 r. uczestnik wniósł skargę kasacyjną, którą Sąd Najwyższy odrzucił postanowieniem z 25 września

2017 r., IV CSK 108/17, jako niedopuszczalną ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia.

W dniu 13 września 2018 r. wnioskodawczyni wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z 15 września 2016 r. Postanowieniem z 18 czerwca 2019 r., IV CNP 51/18, Sąd Najwyższy odrzucił skargę ze względu na niespełnienie wymagania określonego w art. 428⁸ § 1 k.p.c., ponieważ skarżąca nie wykazała niemożności skorzystania, poza innymi środkami prawnymi, ze skargi nadzwyczajnej.

Pismem z 6 grudnia 2019 r. Prokurator Generalny wniósł skargę nadzwyczajną do Sądu Najwyższego na postanowienia Sądu Okręgowego w B. z 15 września 2016 r., 13 grudnia 2016 r. oraz 21 lutego 2017 r., wnosząc o ich uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B. z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania ze skargi nadzwyczajnej. Zaskarżonym postanowieniom zarzucił:

1) naruszenie zasad ochrony zaufania obywateli do państwa, pewności prawa oraz prawa do rzetelnej procedury sądowej, zawartych w art. 2 Konstytucji RP, a także naruszenie prawa do odpowiednio ukształtowanej procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności, wyrażonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, jako prawa do sądu, polegające na niewłaściwym zastosowaniu norm prawa procesowego ujętych w art. 350 § 1 k.p.c. i art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., oraz art. 514 § 1 k.p.c. i art. 608 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. i art. 688 k.p.c., skutkującym merytorycznym rozpoznaniem, na posiedzeniu niejawnym, prawomocnie zakończonej sprawy, co spowodowało nieważność postępowania z powodu pozbawienia uczestników postępowania możliwości obrony swoich praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.);

2) rażące naruszenie prawa procesowego, to jest art. 350 § 1 k.p.c. w zw. z art. 332 § 1 k.p.c., art. 361 k.p.c. i art. 365 § 1 k.p.c. w zw. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 523 zd. 1 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w sprawie, polegające na sprostowaniu sentencji oraz uzasadnienia prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 15 września 2016 r., w zakresie kwoty pieniężnej przyznanej tytułem dopłaty, pomimo iż nie stanowiło to niedokładności, błędu pisarskiego albo rachunkowego lub innej oczywistej omyłki w

rozumieniu art. 350 § 1 k.p.c., a skutkowało merytoryczną zmianą prawomocnego orzeczenia Sądu II instancji co do istoty sprawy.

3) oczywistą sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wyrażającą się w poczynieniu błędnych obliczeń związanych z ustaleniem kwoty pieniężnej jaka powinna być zasądzona od uczestnika postępowania K. W. na rzecz wnioskodawczynie M. W. tytułem dopłaty, co skutkowało zasądzeniem na jej rzecz kwoty nieadekwatnej do zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W odpowiedzi na skargę nadzwyczajną K. W. wnioskował o jej odrzucenie, wskazując, że „wydaje się ona naruszać zapisy art. 89 § 3, art. 90 § 2 ustawy o Sądzie Najwyższym oraz art. 519 §2² k.p.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 350 § 1 k.p.c. sąd może sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. W postępowaniu apelacyjnym przepis ten jest stosowany na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2009 r., I CSK 535/08). Pojęcie oczywistej omyłki w wyroku obejmuje cztery rodzaje omyłek sądu: „oczywiste niedokładności”, „oczywiste błędy pisarskie”, „oczywiste błędy rachunkowe” oraz „inne oczywiste omyłki”. Przepis dotyczy wypadków „obiektywnej” i „subiektywnej” deformacji woli sądu (K. Lubiński, w: *System Prawa Procesowego Cywilnego. Tom II. Część II. Postępowanie procesowe przed sądem pierwszej instancji*, red. T. Wiśniewski, Warszawa 2016, s. 816).

Oczywistość oznacza, że błędy muszą powstać w wyniku niewłaściwego odzwierciedlenia w orzeczeniu rzeczywistej i niemogącej budzić wątpliwości woli sądu, są obiektywnie i bez wątpliwości dostrzegalne w treści orzeczenia lub wprost wynikają z zestawienia tej treści z zawartością akt, a powstały z powodu technicznej niedoskonałości ujęcia rozstrzygnięcia sądu w słowach, przedstawienia stanowiska sądu w błędnej formie lub w sposób niedokładny, a więc niepełny i

nieprecyzyjny (wyrok Sądu Najwyższego z 10 maja 2018 r., I UK 110/17 i powołane tam postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 czerwca 2013 r., V CZ 28/13; 31 stycznia 2007 r., II CSK 314/06; z 20 sierpnia 1998 r., III CKU 35/98; z 25 listopada 1976 r., II CZ 9/76; 3 marca 1976 r., II CZ 11/76; 10 marca 1966 r., II CZ 19/66; por. też przykłady podawane w: K. Piasecki, *Sprostowanie, uzupełnienie i wykładnia orzeczeń sądów cywilnych*, Palestra 1961 nr 9, s. 9).

Celem sprostowania jest nadanie orzeczeniu takiego brzmienia, jakie sąd chciał mu nadać, a więc odtworzenie prawidłowego brzmienia i właściwego sensu orzeczenia zgodnych z wolą sądu, który wydał orzeczenie (F. Rosengarten, *Sprostowanie, uzupełnienie i wykładnia orzeczeń w postępowaniu cywilnym*, Nowe prawo 1971, nr 6, s. 872-873).

Nie można natomiast stosować art. 350 k.p.c. w sposób prowadzący do zmiany rozstrzygnięcia pod względem przedmiotowym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego za niedopuszczalne uznano przykładowo: sprostowanie sentencji przez zastąpienie frazy „o uchylenie uchwał” słowami „o ustalenie nieważności uchwał” (wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2009 r., I CSK 535/08); wskazanie nieruchomości o innej powierzchni i konfiguracji, niż określona w pierwotnym brzmieniu sentencji (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2018 r., I CSK 176/17); dokonanie korekty rozmiaru świadczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 1966 r., II CZ 19/66); uzupełnienie sentencji o rozstrzygnięcie o odsetkach (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2004 r., III CZ 92/04), a także – co szczególnie istotne z punktu widzenia niniejszej sprawy – zamianę wysokości zasądzonej kwoty np. z „138.617,44 zł” na kwotę „252.979,91 zł” (wyrok Sądu Najwyższego z 6 marca 2019 r., I CSK 87/17),

Jednocześnie należy zauważyć, że podlegający z mocy art. 350 k.p.c. sprostowaniu oczywisty błąd rachunkowy wyroku może wynikać z zestawienia jego uzasadnienia z sentencją wyroku, nie musi zaś wynikać z tej sentencji, gdyż z istoty swej zawiera ona wynik rozliczeń dokonanych w uzasadnieniu. Do stwierdzenia zaś tego wyniku niezbędne jest zbadanie rachunku zawartego w uzasadnieniu orzeczenia i jeśli rzeczywiście w sentencji został uwidoczniiony błędny wynik, to sentencja wyroku podlega sprostowaniu. W takiej sytuacji sąd przez sprostowanie sentencji wyroku nie zasądza nowego roszczenia, lecz jedynie prostuje oczywiście

omyłkowe oznaczenie zasądzonego już roszczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z: 30 sierpnia 1972 r., I PZ 40/72; 5 lutego 2016 r., IV CSK 232/15; 10 lipca 2019 r., I NSP 10/19).

W niniejszej sprawie treść zaskarżonych postanowień w przedmiocie sprostowania wykracza ewidentnie poza przedmiot postępowania o sprostowanie orzeczenia, co pozwalało je uznać za odrębne prawomocne orzeczenia, od których przysługuje skarga nadzwyczajna. Zgodnie z art. 89 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. 2021, poz. 154 ze zm., dalej: u.s.n.) skarga nadzwyczajna przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego kończącego postępowanie w sprawie. W sprawach cywilnych zaskarżalne są prawomocne wyroki i zrównane z nimi postanowienia co do istoty wydane w postępowaniu nieprocesowym oraz wszystkie prawomocne postanowienia kończące postępowanie w sprawie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym dopuszczalności wniesienia skargi kasacyjnej od postanowienia o sprostowaniu omyłki lub błędu konsekwentnie przyjmuje się, że o charakterze orzeczenia, a co za tym idzie, o jego zaskarżalności, decyduje nie jego nazwa, lecz merytoryczna zawartość (wyroki Sądu Najwyższego z: 4 listopada 2010 r., IV CSK 188/10; 17 czerwca 2014 r., I CSK 422/13; 10 maja 2018 r., I UK 110/17). W konsekwencji należy uznać, że także i skarga nadzwyczajna przysługuje od postanowienia sądu drugiej instancji prostującego orzeczenie tego sądu w taki sposób, że nastąpiła ingerencja w jego merytoryczną treść.

Przechodząc do *meritum* skargi, na uwzględnienie zasługują zarzuty naruszenia art. 350 § 1 i art. 523 zd. 1 k.p.c. mające zastosowanie do postanowień sądu drugiej instancji za sprawą art. 361 i w zw. z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. Sprostowanie sentencji oraz uzasadnienia prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B. z 15 września 2016 r. w zakresie kwoty pieniężnej przyznanej wnioskodawczym tytułem dopłaty, pomimo iż nie stanowiło to niedokładności, błędu pisarskiego albo rachunkowego lub innej oczywistej omyłki, stanowi rażące naruszenie art. 350 § 1 k.p.c., skutkowało bowiem oczywistą merytoryczną zmianą prawomocnego orzeczenia Sądu II instancji.

Nie sposób bowiem uznać za „oczywistą” omyłki, która dotyczy postanowienia z 15 września 2016 r. obliczeń. Sąd Okręgowy, dokonując sprostowania tego orzeczenia, w istocie zakwestionował prawidłowość zawartych w nim obliczeń, co byłoby dopuszczalne wyłącznie w ramach merytorycznej kontroli odwoławczej, a nie w trybie sprostowania.

Łączna wartość majątku wspólnego – jak ustalił Sąd II instancji – wyrażała się w kwocie 213 183,73 zł, obejmującej nakłady z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawczyni w wysokości 16 289,96 zł. Zarówno Sąd I instancji, jak i Sąd II instancji, popełniły błąd rachunkowy w uzasadnieniu – niedostrzeżony także przy kontroli w trybie sprostowania – dotyczący wartości majątku przyznanej wnioskodawczyni, która po zsumowaniu wartości z sentencji postanowienia Sądu I instancji wynosi 51 523,82 zł, a nie 57 341,46 zł.

Jednakże w świetle wartości ujętych w sentencji postanowienia Sądu II instancji trzeba przyjąć, że zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwoty 55 068,04 zł były jednak arytmetycznie poprawne. Sentencja postanowienia Sądu Okręgowego w B. z 15 września 2016 r. nie zawierała błędu rachunkowego, który mógłby zostać sprostowany bez ingerencji w merytoryczną treść orzeczenia. Przedstawionej oceny nie zmienia fakt, że błąd rachunkowy zawarty jest w obliczeniu przedstawionym w uzasadnieniu postanowienia, które zostało sporządzone już po ogłoszeniu rozstrzygnięcia. Dlatego też uchylenia wymagało postanowienie prostujące Sądu Okręgowego z 13 grudnia 2016 r., zastępujące kwotę 55 068,04 zł kwotą 41 105,42 zł, co stanowiło *par excellence* merytoryczną ingerencję w prawomocne postanowienie z 15 września 2016 r.

Błąd pojawia się w innych obliczeniach dokonanych przez Sąd Okręgowy. Przyjęty przez Sąd Okręgowy w postanowieniu z 15 września 2016 r. sposób rozliczenia nakładów w ramach dopłaty prowadził do zwrócenia przez wnioskodawczynię całej wartości nakładów, a nie – stosownie do udziału małżonków w majątku wspólnym – jedynie połowy. Błąd ten został co prawda dostrzeżony w postanowieniu z 21 lutego 2017 r., ale nie mógł on zostać poprawiony w drodze sprostowania, ponieważ jego poprawienie wymagałoby równoczesnej zmiany wysokości kwoty zasądzonej w sentencji od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika, co próbowano zrobić w postanowieniu

z 13 grudnia 2016 r., ale co było – jak już wspomniano – niedopuszczalne, bo jest możliwe wyłącznie w trybie merytorycznej kontroli odwoławczej. Dlatego również i to postanowienie wymagało uchylenia, jako sprzeczne z art. 350 § 1 k.p.c.

Na uwzględnienie zasługuje również – pomimo mankamentów uzasadnienia - zarzut naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Wynika to nie tylko z omówionej powyżej rażącej i wielokrotnej obrazy art. 350 § 1 k.p.c. przez postanowienia Sądu Okręgowego z 13 grudnia 2016 r. i 21 lutego 2017 r., prowadzące do merytorycznej zmiany prawomocnego orzeczenia, lecz z samoistnego naruszenia autonomicznego konstytucyjnego prawa strony do rzetelnego procesu sądowego. Jego elementem jest prawo do prawomocnego rozstrzygnięcia. W niniejszej sprawie prawo to zostało naruszone a sprawa została rozpoznana ponownie w trybie sprostowania. Sąd Okręgowy formalnie wydając postanowienia w przedmiocie sprostowania ogłoszonego wcześniej prawomocnego postanowienia, tak naprawdę wydał orzeczenie merytoryczne z urzędu bez udziału stron, pozbawiając je możliwości obrony ich praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 6 marca 2019 r., I CSK 87/18).

Na uwzględnienie zasługuje również zarzut naruszenia zasady zaufania do państwa leżącej u podstaw zasady demokratycznego państwa prawnego. Jednym z najistotniejszych komponentów tej zasady jest konieczność zapewnienia obywatelowi możliwości decydowania o swoim postępowaniu w oparciu o pełną znajomość przesłanek działania organów władzy publicznej (wyroki TK z: 14 czerwca 2000 r., P 3/00; 13 grudnia 2011 r., K 33/08; 8 stycznia 2013 r., K 18/10, 4 czerwca 2013 r., P 43/11). Obowiązek ten obciąża nie tylko ustawodawcę, ale również sądy, które powinny działać na podstawie i w granicach przepisów prawa, interpretując je w sposób przewidywalny dla adresatów. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy daleko wykroczył poza granice art. 350 § 1 k.p.c., interpretując pojęcie oczywistej omyłki pisarskiej *contra legem*, nie tylko wbrew literze tego przepisu, ale również wbrew jego rozumieniu ugruntowanemu w doktrynie i orzecznictwie. W istocie rzeczy sąd dokonał więc ingerencji w prawomocne orzeczenie w oparciu o pozaustawowe, nieznane prawu, a tym bardziej stronom postępowania, przesłanki.

Bezzasadny jest natomiast zarzut oczywistej sprzeczności istotnych ustaleń faktycznych z zebrany materiałem dowodowym. W skardze błędnie utożsamiono

wadliwość zaskarżonych orzeczeń, w tym prawomocnego postanowienia z 15 września 2016 r. jako oczywistą sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w rozumieniu art. 89 § 1 pkt 3 u.s.n. W ocenie Prokuratora Generalnego przesłanka ta realizuje się „w poczynieniu błędnych obliczeń związanych z ustaleniem kwoty pieniężnej jaka powinna być zasądzona od uczestnika postępowania K. W. na rzecz wnioskodawczyni M. W. tytułem dopłaty, co skutkowało zasądzeniem na jej rzecz kwoty nieadekwatnej do zebranego w sprawie materiału dowodowego”. O oczywistej sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego mogłoby świadczyć przykładowo przyjęcie przez Sąd II instancji określonej wartości ruchomości wbrew wyraźnemu wnioskowi opinii biegłego przy jednoczesnym niezakwestionowaniu przez Sąd tej opinii. W takim wypadku ustalone przez sąd fakty byłyby niezgodne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Natomiast w niniejszej sprawie błąd popełniony przez Sąd w obliczeniach wynikał nie tyle ze sprzeczności ustaleń z materiałem dowodowym, co z dokonaniem obliczeń wbrew przepisom prawa materialnego, a konkretnie art. 45 § 1 w zw. z art. 43 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Prokurator Generalny nie sformułował jednak w skardze zarzutów naruszenia tych przepisów prawa materialnego. Sąd Najwyższy nie mógł ich w konsekwencji uwzględnić i uchylić postanowienia Sądu Okręgowego z 15 września 2016 r. ani przekazać sprawy do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy będąc związanym granicami podstaw i zarzutami zobowiązany był oddalić skargę generalną w tym zakresie.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 91 § 1 u.s.n. orzekł, jak w sentencji. O zniesieniu kosztów orzeczonego na podstawie art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.s.n.